Edituri şi colecţii ale exilului spaniol: „Caietele Inorogului”

Ofelia Mariana UŢĂ BURCEA*

Key-words: *Romanian exile*, *“Caietele Inorogului” collection and publication*, *“Destin” collection and publication*, *“Hyperion” Association*

Odată trecut timpul de „aşezare” a exilului românesc, putem observa prezenţa sa grupată, după afinităţi şi talente, în jurul unor reviste, edituri, cenacluri, mânaţi toţi de aceeaşi dorinţă de comunicare, în spaţiul real şi artistic, în ideea continuării vieţii culturale lăsate în ţară. Ambasadoare ale culturii europene, oraşele Paris, München, Madrid sau Roma au fost nu doar principalele centre de reşedinţă ale diasporei române, ci şi locul unde au apărut cele mai importante publicaţii şi edituri pentru promovarea literelor şi culturii româneşti.

„Caietele Inorogului”

Într-un interviu[1] cu memorialistul şi poetul Dumitru Bacu[2], din 1983, L.M. Arcade[3] vorbeşte despre întâlnirile literare ce aveau loc în casa sa de la Neully încă din 1958 – deşi anul de constituire al cenaclului avea să fie 1963[4], în mai. Chiar după înfiinţarea editurii, în 1964, L.M. Arcade prefera sintagma „Caietele Inorogului”, pentru ambele. După cum mărturiseşte în amintitul interviu (1983), în acele timpuri domnea o interesantă solidaritate literar-culturală între membrii grupului:

> În cele vreo trei decenii care au urmat războiului, ne număram cu zecile – hai să spun o sută – cei militanţi ai condeiului de dincolo de hotarele ţării. Aparţinem aproximativ aceleiaşi generaţii. În ciuda împrăştierii geografice ne cunoaştem unii pe

* Universidad Complutense Madrid, Spania.

[1] http://www.alternativaonline.ca/Interviu0710.html, partea I.

[2] Membru al cenaclului din 1958, la puţină vreme după ce a ajuns în Franţa.

[3] Din 1946, Leonid Mămăligă (L.M. Arcade) e bursier la Paris, unde îşi continuă studiile obţinând şi doctoratul. În 1953, scrie primul roman, *Timbrele de altădată*, rămas nepublicat, dar citit la Cenaclul din Rue Ribera, condus de Mircea Eliade. În 1966 publică romanul *Poveste cu ţigani* la propria sa editură. Membru al Academiei Româno-Americane de Stiinţe şi Artă, distins cu Diploma de Onoare pe anul 1985, moare la Paris în 2001.

[4] În acelaşi an, D. Bacu publica la Madrid cartea de proză memorialistică, *Piteşti, Centru de reeducare studenţească*, cutremurătoare mărturie a ororilor prin care au trebuit să treacă tinerii elevi şi studenţi în închisoarea de aici, dezvăluind astfel lumii ocidentale grozăviile inimaginabile petrecute după Cortina de Fier, în România comunistă. În 1971, cartea apare în engleză, cu titlul: *The anti-humans student re-educations in Romanian prisons, Solgers of the Cross* (Englewood, Colorado).

BDD-V2654 © 2013 Editura Alfa
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 08:57:41 UTC)

alții, aproape ca elevii aceleiași clase de liceu, știindu-ne nu numai cărțile editate ci chiar ultimul articol și ultimul poem. Participăm toți simultan la reviste diferite cum au fost „Luceafărul", „Caiete de dor", „Ființa românească", „Revista scriitorilor români", „Prodromos" și la manifestări culturale de la Paris sau Roma, acelea ale *Centrului de Cercetări* sau ale *Societății Academice*. Vorbeam de o tendință de apropiere. Calificativul este insuficient. Primul exil a beneficiat pe plan cultural de un climat de adevărată și frumoasă colegialitate.

La cenaclu, în afara celor din Paris, mai veneau, printre alții, și Mihai Niculescu de la Londra sau Mircea Eliade de peste ocean, ori de câte ori trecea prin capitala franceză. „În fiecare vară sosirea Eliazilor este o sărbătoare", comentează Sanda Stolojan adăugând: „de câte ori vine la Paris, Mircea Eliade citește la cenaclul din Neuilly, unde Leonid Arcade, gazdă neobosită, invită scriitorimea din Exil și uneori câte un scriitor venit din țară". Cenaclista Sanda Stolojan, cea care –după afirmațiile lui Radu Portocală[5] – *credea în virtuțile tămăduitoare ale memoriei*[6], vorbește cu plăcere de Horia Stamatu, un „vechi exilat, mare poet și român pătimaș, stabilit la Freiburg, dar cu inima lângă prietenii de la Paris, care se adună să-l asculte la cenaclul din Neuilly". Pentru Ilie Constantin – membru și el al cenaclului, după 1974 –, autorul volumului *Kairos* era „poetul-far al cenaclului"[7]. În casa lui din Neuilly sur Seine, se adunau scriitori români din două continente ca să citească sau să comenteze creațiile participând la dezbaterile provocate de lectura lor. Cu toții apreciau atmosfera caldă, familiară, pe care Leonid Arcade ca o gazda primitoare știa s-o creeze, făcându-i să se simtă cu toții ca acasă.

Basarab Nicolescu apreciază că grupul de la Neuilly s-a concentrat pe două direcții: căutarea de noi forme de expresie literară și editarea de cărți. Cenaclul de la „Caietele Inorogului" își datorează succesul vieții lungi și activității susținute pentru *promovarea culturii și literaturii române*. După unii, asta ar însemna cam trei mii de pagini citite în peste o sută treizeci de reuniuni din mai mult de treizeci de ani de existență și, cinci cărți apărute în colecția „Caietele Inorogului".

Cărți editate

Dintre cele cinci cărți apărute sub semnul *Inorogului*[8], două de Mircea Eliade, una de Horia Stamatu și două de L.M. Arcade, patru se află la Madrid. Consecință însă a faptului că nu se face o specificație clară asupra folosirii sintagmei „Caietele

[5] Radu Portocală, scriitor si jurnalist, exilat din 1977 (după ce a fost acuzat de înaltă trădare contra orânduirii), în Grecia. Din 1982, trăiește în Franța, unde a fost corespondent al serviciului român al postului Vocea Americii, colaborând și la RFI, și la postul „Antenne 2". Fostul director al Institutului Cultural Român din Paris până în decembrie 2006 și-a dat demisia printr-o scrisoare deschisă acuzând birocrația, supracentralizarea, administrarea confuză și corupția intelectuală a instituției, care sunt departe de a face bune servicii imaginii României peste hotare.

6 „Aducerea aminte e primul lucru pe care i-l datorez, alaturi de cei carora le-a încredințat prietenia ei" (Radu Portocală, în același articol, *Gând pentru Sanda Stolojan*, din „Revista 22", 10/08/2005).

[7] Interviu: Ilie Constantin, *„Sunt egalul celor mai buni"* (Ioana Revnic, în „România literară", nr. 13, 2009, 17).

[8] Inorogul/ Licorna/ Unicornul, animalul mitologic fabulos (de obicei imaginat sub forma unui cal alb, cu copite de antilopă și un corn în frunte), întâlnit mai ales în arta și literatura medievală, face trimitere la tot ce spiritul uman a reușit să redea prin ideea de puritate, sfințenie și forță morală.

BDD-V2654 © 2013 Editura Alfa
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 08:57:41 UTC)

Inorogului” pentru editură sau pentru colecţie ori în legătură cu folosirea acestuia pentru ambele, între numele editurii şi numele colecţiei s-a făcut confuzie, în momentul catalogării cărţilor. Aşa se face că, în final, am găsit doi autori cu cărţile în colecţia „Caietele Inorogului” şi doi autori ale căror cărţi au apărut la editura „Caietele Inorogului”. Rezultă că avem: două cărţi de colecţie şi două de editură, aparent fără nicio diferenţă între ele. Mai mult decât atât, nu găsim toate datele de referinţă pe copertă. Cartea lui Arcade, de exemplu, nu are precizat locul apariţiei. Urmărind fişa de catalog, găsim trecut: *Bucureşti*, dar cu semnul întrebării, în timp ce „Caietele Inorogului” figurează, atât la el, cât şi la Stamate, drept localitatea de apariţie a cărţii. Cu alte cuvinte, nici colecţie, nici editură, ci locul apariţiei cărţii. La Horia Stamate e şi loc, şi editură (în plus, aceasta e incorect ortografiată). Cartea lui Arcade are o notă, pe coperta interioară finală, în care se precizează[9]:

> S’au tipărit din această carte 1550 de exemplare în luna lui Ianuarie 1966 cu grija editurii „Caietele Inorogului”, din care 1500 de exemplare numerotate de la 1 la 1500. – Patruzeci de exemplare numerotate de la I la XL şi zece exemplare numerotate de la A la J. – Totul constituie ediţia originală.

Cum spuneam însă, lipseşte locul publicării. În plus, trebuind catalogată într-o bibliotecă străină, e foarte posibil ca funcţionarii să nu fi ştiut româneşte (cu atât mai puţin probabil să fi putut înţelege cele tipărite în interiorul paginii). Le-a fost dificil, aşadar, să-şi dea seama că e vorba de numele unei edituri şi nu de locul unde a fost editată. Fără îndoială, deschizând cartea funcţionarii bibliotecii au descoperit anul apariţiei, unde l-am găsit şi noi, tocmai în micul text explicativ, dat fiind că nu figurează (cum ne-am fi aşteptat) pe coperta cărţii sau pe prima pagină. Deoarece nici numele colecţiei ca atare nu apare aici, lipseşte şi din fişa cărţii (unde ne-am fi aşteptat să se regăsească, anume în dreptul cuvântului de ordine „Serie”, aşa cum apare în cazul celorlalte trei)[10]. Cartea de poeme a lui Horia Stamatu figurează „în depozitul legal Madrid”, dar nu şi amintita operă a lui L.M. Arcade, *Poveste cu ţigani*. Volumul de versuri *Kairos*, de H. Stamatu, are trecut pe coperta neagră a colecţiei anul (1974), dar din foaia de titlu lipseşte locul. „Caietele Inorogului” apare şi aici ca loc şi colecţie[11]. Cărţile lui Eliade *În curte la Dionis*[12] (1977) şi *Pe strada Mântuleasa...* (1967) sunt trecute în fişa de titlu ca aparţinând colecţiei „Caietele Inorogului”, dar ambelor le lipseşte locul apariţiei. Cum în carte nu găsim nicăieri vreo referinţă la anul în care a apărut cea din urmă amintită, înţelegem de ce în fişa bibliotecii acesta este incert, figurând cu semnul întrebării. Bănuim că respectivii funcţionari au dedus că ar fi vorba de 1967, probabil după adnotaţia finală a lui Mircea Eliade, de la pagina 127, cu care îşi încheie nuvela *Pe strada*

[9] L.M. Arcade, *Poveste cu ţigani*, „Caietele Inorogului”, 3, Madrid, 1966.

[10] Mai jos, în notele 10, 11, 12, 13 şi 15, reproducem întocmai conţinutul fişelor din bibliotecă: Poveste cu tigani Arcade, L.M. Publicación: [¿Bucuresti?]: Caietele Inorogului, [1966].

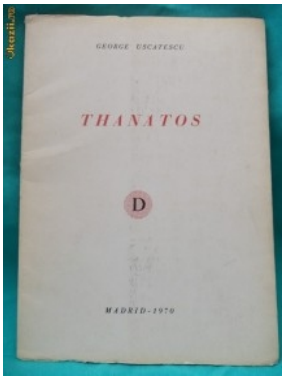
[11] Kairos, Stamatu, Horia 1974, Depósito Legal Madrid, Publicación: Caietele Inorogului: [s.n., 1974] Serie: (Caietele Inor**uo**gului; 3).

[12] Volumul lui M. Eliade ce cuprinde: *Les trois grâces*, *Şanţurile*, *Ivan*, *Uniforme de general*, *Incognito la Buchenwald* şi *În curte la Dionis*, se deschide cu o imagine grafică a scriitorului, semnată de pictorul, graficianul şi poetul George Tomaziu şi datată: 29.09.1974 („Perioada franceză” a artistului).

BDD-V2654 © 2013 Editura Alfa
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 08:57:41 UTC)

Mântuleasa...[13], unde autorul scrie: „Täsch, August 1955” şi, mai jos: „Cicago, Noiembrie 1967”. În indicele bibliografic al scriitorului însă găsim: *Pe Strada Mântuleasa*, 1968, publicată la Paris, în limba română, în „Caietele Inorogului”, deşi unele surse – e drept, mai puține – indică anul 1967.

Însemnele colecției se recunosc uşor: pe coperta neagră a cărților, numele autorilor şi imaginea stilizată a inorogului, în alb, titlul cărților – în italice –, iar titlul editurii (şi anul, atunci când acesta apare, ca în cazul volumului *Kairos*, a lui H. Stamatu), în roşu. Coperta a patra este albă. Tot ce apare pe coperta din față este pus şi pe cotor, în aceeaşi ordine. În plus, pe cotor apare şi numărul volumului, cu cifre arabe, negre (după cum se menționează şi în nota finală a cărții lui Arcade). De pe spatele paginii a doua a cărții lui M. Eliade, *Pe strada Mântuleasa...* aflăm despre alte cărți de acelaşi autor: *Nuvele* (cu majuscule), Madrid, 1963, Colecția „Destin” şi *Amintiri I* (cu majuscule), *Mansarda* (în italice minuscule), Madrid, 1966, Colecția Destin (nemarcată prin ghilimele). Pentru cartea lui M. Eliade, *Pe strada Mântuleasa...*, L.M. Arcade îi cere lui Basarab Nicolescu să scrie un comentariu pe marginea operei, ceea ce acesta şi face[14].

Alte titluri, pe care ne-am fi aşteptat să le găsim tot sub semnul *Inorogului*, le descoperim în Colecția „Destin”, a lui George Uscătescu, pe care acesta o înființează, conduce şi întreține cu mijloace proprii, începând cu anul 1951, colecție şi editură la care au apărut „cărți publicate sub auspiciile cercului de Studii «Destin»”[15]. Până în 1968, colecția cuprindea peste o sută de volume[16]. Amintim în studiul de față două volume de versuri semnate de Horia Stamatu: *Recitativ* (1963) şi *Dialoguri*[17] (1964), precum şi altele două, ale lui Mircea Eliade, respectiv: *Nuvele* (1963) şi volumul de *Amintiri* (I) (*Mansarda*, 1966), toate aflate în Biblioteca Națională de la Madrid (BNE).

[13] In curte la Dionis Eliade, Mircea 1977, Depósito Legal Madrid. Publicación: [S.l.: s.n.], 1977 ([Madrid]: [Artes Gráf. Benzal]) Serie: (Caietele Inorogului; 4).

Eliade Mircea Título: Pe strada **m**ântuleasa Publicación: [S.l.: s.n., 1967?] cm Serie: (Caietele Inorogului; v. 2).

[14] De la Eliade, în 1974, primeşte un răspuns din care rezultă că scriitorul „a citit şi recitit cu încântare” textul, declarându-se cucerit de observația tânărului Basarab legată de „absența hermetismului” în textele sale. Cu această ocazie, Mircea Eliade afirmă: „întreaga mea literatură realist-fantastică (aşa cum bine spui) a fost scrisă în afara tradiției hermetice familiare cititorului occidental”. Remarcă apoi că el, Basarab Nicolescu e primul cititor care a „văzut” destinul de Mare Zeiță a Oanei. Socoteşte că folclorul – şi nu numai cel românesc – neglijează erotismul. Căci „aventura” Oanei nu-şi revelează sensul decât în dimensiunea mitică, iar nu în cea a „basmului”.

[15] Precizare de pe coperta interioară (verso), a volumului de *Nuvele* al lui Mircea Eliade, din 1963.

[16] În colecția „Destin” au mai apărut: George Uscătescu, *De Maquiavelo a la Razón de Estado*; C.L. Popovici, *Deux essais sur l'art actuel*; I.D.C. Coterlan, *Dacoromania Germanica*; N.P. Comnen, *O primă experiență comunistă în Ungaria*; Nicu Caranica, *Povestea Foamei* (Poeme).

[17] Cu titlul, *Diálogos: rumano-español*, traducción y prólogo por Aurelio Rauta, va fi publicată de Asociația Culturală Hispano- Română Salamanca, în 1971 de acelaşi Aurel Răuță.

BDD-V2654 © 2013 Editura Alfa
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 08:57:41 UTC)

Colecţia „Destin”[18] a lui George Uscătescu are ca semn distinctiv litera iniţială a numelui colecţiei, cu majusculă neagră, pe fondul alb al coperţilor, inserată într-un cerc. Pe volumul *Recitativ* al lui Stamatu nu figurează anul la vedere, deşi pe următorul (*Dialoguri*)[19] şi, pe fascicolul *I. Budai Deleanu. Poet gânditor al vremurilor noi (1780–1820)* este trecut alături de numele colecţiei şi al locului de apariţie (Madrid, 1964), la fel ca pe volumul de *Nuvele* a lui Mircea Eliade. Pe ultima pagină a cărţilor de *Nuvele* şi *Amintiri*, de M. Eliade, ca şi pe volumul *Recitativ*, a lui Horia Stamatu figurează adresa editurii: C. Meléndez Valdés, 59, Madrid.

Asociaţia şi Cenaclul Hyperion

Ca răspuns la aceeaşi nevoie de cultură a exilului, şi nu numai, în 1980, Arcade înfiinţează împreună cu Aurel Răuţă[20] cenaclul „Hyperion”, al cărui preşedinte va fi Basarab Nicolescu. Mai târziu, întocmai precum „Caietele Inorogului”, şi acesta va avea propria sa editură:

Prin una dintre acele sincronicităţi uimitoare, care marchează calea vieţii noastre, în 1980 ajunge la Paris o scrisoare expediată de la Madrid de Aurelio Răuţă. „Don Aurelio” sugera lui Leonid constituirea unei asociaţii pentru distribuirea cărţii româneşti în exil. Astfel s-a născut asociaţia „Hyperion” al cărei preşedinte eu am fost dar al cărei animator tot Leonid era (Nicolescu 2004: 29).

[18] Colecţia are la bază publicaţia omonimă – *Destin, revistă de cultură românească* – apărută în Spania exilului, între 1951 şi 1972, al cărui director era acelaşi George Uscătescu. Redacţia şi editura se aflau pe Calle Meléndez Valdés, 59 din Madrid. Coperta celor şaisprezece „Caiete” – cum se intitulau numerele publicaţiei – era de culoare roşie, cu titlul revistei în galben, combinaţia coloristică specifică steagului spaniol. În paginile revistei „Destin” au apărut importante studii, eseuri şi articole pe teme de cultură românească şi europeană, probleme şi teme istorice, juridice, literare, politice, filosofice, filologice, dar şi fragmente de proză, poezii şi memorii.

[19] Deşi apare pe prima pagină: Colecţia „Destin”, Madrid, 1964, pe pagina finală citim: *Separata „Destin”. Deposito Legal: Madrid, 1965*.

[20] Încercând să atragă atenţia Occidentului asupra procesului de sovietizare şi mistificare culturală a României, traducătorul şi editorul Aurel Răuţă s-a implicat în viaţa culturală a românilor de la Madrid, şi nu numai. Încă din 1948, cu ajutorul lui Chirilă Popovici şi al lui George Uscătescu, înfiinţează Asociaţia Hispano-Română din Salamanca, în care activează şi profesorii spanioli Antonio Tovar, José Beltrán de Heredia, Francesco Elías de Tejada şi Manuel García Blanco. Sub auspiciile Asociaţiei Hispano-Române şi ale Seminarului de limbă română de la Universitatea din Salamanca, au loc, din iniţiativa sa, „Săptămâna juridică românească” (1949) ori conferinţe cu tematică literară şi culturală, cum ar fi: *Santiago Montero Díaz*, *Gândirea filosofică şi istorică a lui Lucian Blaga* (1950).

Asociaţia Hispano-Română avea un program traduceri în limba spaniolă a unor creaţii literare româneşti – poezii de Mihai Eminescu şi Horia Stamatu, proza lui Caragiale şi o antologie de poezie populară românească –, dar şi promovarea de cărţi ale unor scriitori români din exil: *Poezia românească nouă*, antologie întocmită de Vintilă Horia (1956), Vintilă Horia, *Viitor petrecut* (1976), Horia Stamatu, *Jurnal* (1979), Al. Gregorian, *Pete de lumină* (1980), *Coasta soarelui* (1982), *În creştetul luminii* (1984).

Din 1951, A. Răuţă face parte din comitetul de redacţie al revistei „Destin”, unde îi apar studii şi eseuri pe teme istorice şi culturale. În 1963 susţine conferinţa *Problema relaţiilor dintre cultura românească şi Occident*, iar în 1966 organizează Congresul al X-lea al Societăţii Academice Române, desfăşurat sub genericul „Romanidad, Hispanidad, Rumanidad”, la care participă şi Mircea Eliade.

BDD-V2654 © 2013 Editura Alfa
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 08:57:41 UTC)

I-au fost alături lui Leonid M. Arcade, între alții: Horia Stamatu, Basarab Nicolescu, Cicerone Poghirc, Matei Cazacu, Monica Lovinescu şi Virgil Ierunca[21], dar nu numai ei. Cei de la Asociația „Hyperion", aflăm din documente, nu doar au scris ori au distribuit cărțile literaturii române în exil, ci au organizat şi activități culturale deosebite, unele de anvergură, cum au fost cele din Franța[22]. Din reşedința sa de la Madrid, Răuță difuzează cărțile a şapte edituri şi câteva dintre cele mai importante reviste literare ale exilului: „Ethos", „Limite", „Mele" „Destin", „Revue des études roumaines", în toate țările cu emigrație românească. Poate şi de aceea, pentru mulți „Hyperion" a fost şi va rămâne centrul de promovare al cărții românești. Nu e mai puțin adevărat că Leonid Arcade visa, printre altele, reluarea colecției „Caietele Inorogului" în țară[23].

Concluzii

1. Prin întreaga lor activitate publicistică şi culturală, intelectualii exilului românesc din Spania, pe lângă că au încercat să reconstituie atmosfera cultural-literară cu care erau familiarizați în țară, au contribuit la cunoaşterea şi difuzarea culturii şi literaturii române dincolo de granițele țării.

2. Dar nu doar la nevoia comună de cultură şi literatură s-au gândit scriitorii noştri când au hotărât înființarea acestor cenacluri, ci şi la evitarea răzleților grupului de intelectuali, în special după 1977[24], când au apărut disensiuni acute între exilanți (mai ales între cei din Franța), neînțelegeri încurajate de infiltrarea securistă.

3. Patru dintre cărțile publicate în colecția lui L.M. Arcade, „Caietele Inorogului", se află la Madrid[25], unde se mai găsesc, după cum am văzut, şi cărți publicate în colecția „Destin" a lui George Uscătescu, toate semnate de autori de referință ai literaturii române.

[21] Virgil Ierunca, în calitate de secretar de redație, împreună cu Mircea Eliade şi N. J. Herescu redactează prima revistă românească de literatură din exil: „Luceafărul", subvenționată de generalul Rădescu (cu ajutorul românilor mai bine situați financiar) din America.

[22] În acest sens, în 1982, organizează la Sorbona primul colocviu „Ştefan Lupaşcu", iar în 1986, altul, asupra „noii raționalități". Amintim şi renumitul „Congres International de l'Academie Roumano-Americaine", care s-a organizat „en collaboration avec «Le Hyperion», sous le patronage et conjointement avec «L'Universite de Paris-Sorbonne» (22–27/06/1987)". La acest congres Leonid Arcade a ținut o conferență despre Mircea Eliade: *Hommage à Mircea Eliade*. Asociația „Hyperion" a fost ajutată de revista franceză „3e Millénaire", interesată de prezentarea marilor curente ale gândirii Orientului şi Occidentului, în domeniul filosofiei, științei şi artei, precum şi de cercetările interdisciplinare asupra psihologiei umane.

[23] În acest sens, Basarab Nicolescu îşi aminteşte de călătoria făcută împreună cu prietenul său, la Bucureşti, în 1966, călătorie prilejuită de publicarea cărții sale *Teoreme poetice* în colecția acestuia „Caietele Inorogului", la Editura Cartea Românească din Bucureşti. Traducerea în românește a fost făcută de Leonid Arcade.

[24] După mişcarea de adeziune la „Apelul de la Praga", al scriitorului Pavel Kohout, mişcare inițiată de Paul Goma.

[25] A cincea, *În curte la Dionis*, publicată la Paris, în „Caietele Inorogului", 4, 1977.

BDD-V2654 © 2013 Editura Alfa
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 08:57:41 UTC)

Bibligrafie

Arcade 1966: Leonid Mămăligă Arcade, *Poveste cu ţigani*, „Caietele Inorogului”, 3.
Eliade 1967: Mircea Eliade, *Pe strada Mântulesa*…, Madrid, „Caietele Inorogului”, 2.
Eliade 1977: Mircea Eliade, *În curte la Dionis,* Madrid, „Caietele Inorogului”, 1.
Eliade 1963: Mircea Eliade, *Nuvele,* Madrid, Colecţia „Destin”.
Eliade 1966: Mircea Eliade, *Amintiri,* Madrid, Colecţia „Destin”.
Firan, Popa 1994: Florea Firan, Constantin M. Popa, *Literatura diasporei*, antologie comentată, Craiova, Editura Poesis.
Lovinescu 2002: Monica Lovinescu, *Jurnal 1985–1988*, Humanitas, Bucureşti.
Niculescu 2003: Alexandru Niculescu, *Ţara se mută în exil*, în *Analele Sighet 10: 1973–1979*: *Cronica unui sfârşit de sistem*, Fundaţia Academia Civică, 2003.
Nicolescu 2004: Basarab Nicolescu *L.M. Arcade (1921 – 2001) şi Cenaclul de la Neuilly*, în „Caiete critice”, nr. 9, Bucureşti, p. 26–29.
Săndulescu 2004: Al. Săndulescu, *Un roman epistolar*, în „România literară”, nr. 1.
http://www.alternativaonline.ca/Interviu0710.html, partea I.
Stamatu 1968: Horia Stamatu, *Ioan Budai Deleanu, poet-gânditor al vremurilor noi (1780–1820)*, Madrid, Colecţia „Destin”.
Stamatu 1968: Horia Stamatu, *Recitativ*, Madrid, Colecţia „Destin”.
Stamatu 1964?: Horia Stamatu, *Dialoguri*, Madrid, Colecţia „Destin”.
Stamatu 1974: Horia Stamatu, *Recitativ*, Madrid, „Caietele Inorogului”, 2.
Stolojan1998: Sanda Stolojan, *Exilul intelectual la Paris* (L’exil intellectuel à Paris), în „Memoria”, nr. 25, 94–98.
Orian 2003: Georgeta Orian, *Destin – o revistă de cultură românească*, în „Tribuna”, nr. 21, 16–31 iunie, p. 6 (http://www.revistatribuna.ro/doc_db_site/tribuna/tribuna21.pdf).

Publications and Collections of Spanish Exile: “Caietele Inorogului”

Our study is dedicated to the Romanian publications and collections from Spain edited by Romanian intellectuals in exile, such as “Caietele Inorogului”, “Destin”, and some books belonging to the writers M. Eliade, L.M. Arcade, and Horia Stamatu. We dealt with books and publications in Romanian that can be found in the National Library of Madrid.

BDD-V2654 © 2013 Editura Alfa
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 08:57:41 UTC)